

LỬA RỰC TÀNG MÂY

*Thành kính tưởng niệm Giác Linh cố Hòa Thượng Thích Hạnh Tuán
Với lòng ngưỡng mộ và biết ơn sâu sa.
Thích nữ Huệ Trân khai bạch.*

Một chiều thứ sáu của cuối tháng mười, trên đường từ chùa về thất, lòng bỗng như tờ giấy trắng, trắng mênh mông, trắng im lìm, trắng lạnh lẽo. Rõ ràng vẫn đang trôi theo giòng xe cộ giữa xôn xao đời thường, mà như kẻ đứng bên lề, bơ vơ, lạc lõng ...

Về đến thất, vừa chấp tay lạy Đức Bổn Sư, tôi cảm nhận ngay qua ánh mắt từ ái của Ngài, lời an ủi, vỗ về. Luôn luôn như thế, không phải chờ đợi lâu, cũng chẳng tìm nơi xa, mà về đến thất là những buồn lo, phiền não đều tự động dừng lại bên ngoài, vì nơi nội thất, vòng tay Chư Phật luôn mở rộng bao dung.

Rót ly nước lạnh, hóp một ngụm nhỏ, và tôi biết rất rõ, tôi sẽ làm gì.

Làm, mà thực chẳng làm. Đó là ngồi xuống bồ đoàn, khoanh chân kiết già, hai bàn tay mở ngửa, đặt lên nhau, khếp hờ mắt.

Ngồi như thế bao lâu, tôi thực tình không biết, chỉ tỉnh hồn khi tâm bỗng khởi lên lời Thiền Sư Đạo Nguyên nhắc nhở: *“Tọa thiền không phải đơn thuần chỉ là ngồi yên, là điều phục thân tâm tĩnh lặng, mà còn là ngồi với tâm cao thượng, trang nghiêm, cùng với lòng biết ơn Chư Phật, Chư Tổ, Chư Thánh Chúng mười phương, cùng với tất cả những ai đã, và đang góp sức làm cho Pháp Phật hiện thân ...”*

Câu này tôi đọc được ở đâu đó, trong vô vàn thiện ngôn đã được các thiện trí thức ghi lại lời các bậc minh sư, mà đầu óc già nua của tôi không nhớ hết tên tác giả. Tôi xin sám hối.

Nhưng giờ phút này, trong tịnh thất tĩnh lặng, lời Ngài Đạo Nguyên đang chậm rãi thảo từng nét trên tờ giấy trắng, để tờ giấy không còn trắng mênh mông, trắng im lìm, trắng lạnh lẽo nữa.

Tọa thiền với lòng biết ơn như thế, tôi đang được thiền lực đưa về những cơ duyên của thời điểm tháng 11 năm 2007.

Tôi ngồi gõ những dòng này, là buổi sáng ngày 4 tháng 11 năm 2015. Cách đây đúng 8 năm, tôi có mặt tại tư gia của cư sỹ Liên Hoa-Diệu Tịnh, ở tiểu bang Texas, để chuẩn bị buổi ra mắt cuốn Huyền Thoại Duy Ma Cật của Thầy Tuệ Sỹ tại thành phố Houston, vào chiều ngày 4 tháng 11 năm 2007.

Tôi được chủ nhân Liên Hoa-Diệu Tịnh ưu ái dành một phòng trên lầu, và trong buổi điếm tâm thân mật tại đây, tôi được duyên lành hội kiến Thầy Hạnh Tuấn, Thầy Tâm Hòa và nhà văn Vĩnh Hảo.

Viết tới đây, tôi cũng xin thắp một nén tâm hương, hương về cư sỹ Liên Hoa, người con Phật luôn thể hiện trọn vẹn tấm lòng kính Phật trọng Tăng. Mấy năm trước, sau cơn bạo bệnh kéo dài, Liên Hoa cũng đã về với Phật, để lại bao thương tiếc cho thân quyến, bạn bè và rất nhiều bài viết còn lưu lại trên các trang nhà Phật Giáo.

Thầy Tâm Hòa thì tôi đã hân hạnh biết từ trước vì được Thầy chiếu cố dăm bài viết sơ sài mà khi nhận được là Thầy post ngay lên trang nhà chùa Pháp Vân. Nhà văn Vĩnh Hảo tôi cũng được biết, qua sự trao đổi bài vở. Riêng Thầy Hạnh Tuấn thì đây là lần đầu tôi được diện kiến.

Thầy điếm đàm, ít nói, nhưng hễ nói thì đó là lời chia sẻ giúp người, giúp đời. Như khi biết tôi đang nương tựa chùa Phật Tổ, Thầy bảo: “Tôi nghe chùa Phật Tổ đông Phật tử lắm, chắc cũng nhiều gia đình mang vong về ký tự. Tôi vừa dùng kỹ thuật điện toán, set up hình hương linh để không tốn nhiều chỗ, mà khi cúng giỗ thì cũng rất tiện. Sư cô thưa quý thầy xem, nếu có muốn thay đổi hình thức thì tôi giúp”.

Rồi sau những bận rộn của buổi ra mắt cuốn Huyền Thoại Duy Ma Cát, biết tôi có lòng quý trọng đặc biệt đối với ni sư Thanh Lương, trụ trì Ni Viện Viên Thông Tự, Thầy đã từ bi mở lời: “Tôi sắp đi thăm Viên Thông Tự, sư cô có muốn cùng đi không?”

Thầy như thế, như luôn thấy trước những mong cầu của người mà sẵn sàng ban cho.

Đến Viên Thông Tự, thấy tôi tần ngần trước cổng vào, tay xoa nhẹ trên hai thân cột mà tôi ngỡ là thân tre, Thầy mỉm cười bảo: “Ông nhôm thường dùng làm ống máng đó. Với tài nghệ của sư cô Viên Thuận thì một chút màu sắc và tiêu sảo kỹ thuật cũng thành công tre. Đẹp quá hỉ?”

Cuối tháng Ba, năm 2007, về Houston dự Lễ Hội Quan Âm, tôi đã bị hớp hồn khi thấy và nghe, qua hành trình nhập Như-Lai-Thất của sư cô Viên Thuận. Sư cô là điêu khắc gia Mai Chi, người nhận trách nhiệm tạc tôn tượng Đức Quan Thế Âm, để an vị trên hồ Hương Thủy trong khuôn viên chùa Việt Nam mà nay được chính thức công nhận là kỳ quan của thành phố Houston. Cô chia sẻ là, càng gần ngày hoàn tất tôn tượng bao nhiêu thì lòng cô càng nao nức bấy nhiêu. Và ngay khi những đường nét cuối cùng trên tôn tượng vừa dứt điếm cũng chính là phút giây cô

biết rõ sự nao nức bấy lâu là gì. Cô buông hết danh vọng, tiền tài, lập tức xin ni sư Thanh Lương chứng minh cho cô được xuống tóc xuất gia, trở thành sư cô Viên Thuận.

Hôm đó, cùng với hai cư sỹ Liên Hoa-Diệu Tịnh, chúng tôi được Thầy Hạnh Tuấn cho tháp tùng đến thăm Ni Viện biểu hiện đầy trang nghiêm, trí tuệ và mỹ thuật này.

Theo bước chân Thầy qua từng phòng, với sự hướng dẫn của ni sư Thanh Lương, tôi cảm nhận biết bao là phước đức đang có.

Khi được ni sư mời vào trà thất dùng trà, tôi đã thất lễ, vì Thầy đã vào mà tôi còn ngẩn ngơ bên vách tường vì 2 câu thơ pháp:

*“Người về bỏ dở chung trà nguội
Mới biết tri âm chẳng dễ là”*

Trà thất Viên Thông Tự quả là một tuyệt tác phẩm. Rất mực đơn sơ mà một bông hoa, một cán bút, được để đúng chỗ đã thắm lặng trở thành thập phần mỹ thuật!

Khi từ trà thất đi ra, ngang qua vách tường có câu thơ pháp làm tôi ngẩn ngơ, tôi đã giật mình khi Thầy mỉm cười nói nhỏ: “Tương đắc 2 câu này lắm ư? “

Không ngờ Thầy để ý như vậy!

Vốn hay lang thang vào các trang nhà Phật Giáo, tôi tình cờ đọc được một vài tác phẩm của Thầy. Dù chỉ mới được đọc một phần rất nhỏ, trong thư viện đồ sộ mà Thầy đã trải tâm huyết và trí tuệ để truyền bá Giáo Pháp, tôi cũng phải nhận ra ngay, đây là một bậc Thầy hiếm hoi, kiên trì học hỏi để hoằng pháp bằng con đường trí tuệ đa văn hóa, đa ngôn ngữ.

Được xuất gia từ thuở nhỏ, Thầy đã âm thầm thành tựu biết bao chương trình Phật học trong nước. Ra hải ngoại, Thầy lại tiếp tục ngay từ College lên tới Đại Học, tại các địa danh nổi tiếng, từ San Francisco, tới Harvard University, Berkeley University với những ngành học cam go như chương trình Cao Học Tôn Giáo Tỷ Giáo, chương trình Tiến Sỹ Phật Học, ngành Tâm Lý Học, ngôn ngữ văn minh Trung Hoa ...v...v...

Với sở học uyên thâm về căn bản giáo pháp, Thầy đã xử dụng khả năng nói và viết thông thạo Anh ngữ để truyền bá Giáo Pháp Như Lai với Tây Phương qua biết bao bài viết và đầu sách bằng Anh ngữ mà chỉ nhìn tựa đề mỗi luận án, mỗi tác phẩm, người đủ duyên được thấy, được đọc, không thể không sững sờ trước một trưởng tử Như Lai uyên bác nhường ấy mà lại vô cùng khiêm hạ.

Quả thật, Thầy đã hiện thân như lời Phật dạy trong kinh Kokaliya: “Cái gì trống thì cái ấy kêu to. Cái gì đầy thì cái ấy im lặng”.

Bồ Tát vào đời như thế. Không cần ai biết tới. Chỉ cần làm những việc đáng làm.

Kính bạch Thầy,

Chiều nay, ngồi viết những dòng chân thành này, con không thể không thổn thức vì hình ảnh khi ra đi của Thầy. Chẳng ai được chứng kiến vì Thầy đã chọn phút ra đi chỉ có một mình. Nhưng lạ thay, không ai chứng kiến nhưng dường như ai cũng có thể thấy rất rõ, vì hình ảnh đó cực kỳ tượng hình, cực kỳ tượng thanh, cực kỳ mạnh mẽ, mà cũng cực kỳ thanh thoát nhẹ nhàng

Một tiếng nổ lớn, vỡ tung không gian, thức tỉnh mọi người.

Một vùng lửa lớn phá tan bóng tối, soi tỏ đường đi.

Một vầng mây trên cao lãng đãng đón ngọn Lửa Tam Muội nhập vào.

Và một sự im lặng sấm sét.

Rồi Thầy biến mất khỏi cõi ta-bà.

Thầy biến mất mà không mất.

Thầy đã đi mà không đi.

Vì những gì Thầy dâng hiến để thăng hoa Đạo Pháp là những gì đã hòa nhập vào không gian này, không khí này, đại địa này, làm sao mà từng bông hoa, từng ngọn cỏ không cất tiếng giao giảng lời Phật dạy!

Kính bạch Giác Linh Thầy,

Đêm nay, con xin được *“Tọa thiền với lòng biết ơn Chư Phật, Chư Tổ, Chư Thánh Chứng mười phương, cùng tất cả những ai đã, và đang góp sức làm cho Phật Pháp hiện thân”*.

Thầy đã Nhập-Như-Lai-Thất, Trước-Như-Lai-Y, nguyện xin Giác Linh Thầy cao đẳng Phật Quốc, Tọa-Như-Lai-Tòa, trọn phần mãn nguyện.

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật.

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật.

Nam Mô Tiếp Dẫn Đạo Sư A Di Đà Phật.

Thích nữ Huệ Trân cẩn bái.

(Tào Khê tịnh thất, tưởng niệm về chiều thứ sáu 30-10-2015)